

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **M. Z.**, zast. JUDr. Zdeňkem Nezhybou, advokátem se sídlem Jaselská 1613, Hranice, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2008, č. j. KUOK 108127/2008, sp. zn. KÚOK/96503/2008/OSL-P/770, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 11. 2010, č. j. 58 A 8/2010 - 99,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta JUDr. Zdeňka Nezhyby **se určuje** částkou 5760 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Ostravě, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti výše specifikovanému rozhodnutí žalovaného, jímž bylo v odvolacím řízení zčásti změněno rozhodnutí Městského úřadu Hranice ze dne 1. 9. 2008, č. j. OVV/76/08-35, zčásti bylo toto rozhodnutí potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č.

200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Toho se dopustil tím, že dne 29. 11. 2007 způsobil škodu na cizím majetku krádeží, když v prodejně OD Kaufland na Družstevní ulici v Hranicích odcizil zboží (Playstation za 3999 Kč a dvě hry na tuto herní konzoli po 499 Kč) v celkové ceně 4997 Kč, a to tak, že s uvedeným zbožím ve svém batohu prošel bez zaplacení přes pokladnu. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1900 Kč a bylo mu uloženo nahradit náklady spojené s projednáváním přestupku ve výši 1000 Kč. Změna provedená žalovaným spočívala toliko v tom, že do výroku o sankci bylo vloženo ustanovení § 19 odst. 3 věta první zákona o přestupcích, neboť stěžovatel byl v den spáchání přestupku mladistvý. Žalovaný rovněž zpřesnil formulaci výroku o nákladech řízení.

O žalobě podané proti tomuto rozhodnutí žalovaného rozhodoval krajský soud opakovaně. Prvním usnesením ze dne 27. 5. 2009, č. j. 58 Ca 6/2009 - 28, ji odmítl jako opožděnou. Toto usnesení bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2010, č. j. 2 As 68/2009 - 64. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku zaujal právní názor, že lhůtu pro podání žaloby nelze počítat od doručení rozhodnutí stěžovatelově zákonné zástupkyni na adresu K. 54, neboť se nejednalo o adresu jejího trvalého pobytu a ani nepožádala správní orgán o doručování na tuto adresu. Pokud jí bylo současně doručováno i na adresu do P., kde byla hlášen k trvalému pobytu, nebylo možno posoudit dobu doručení z důvodů nejasnosti na doručence. Krajskému soudu tak bylo uloženo odstranit pochybnost zprávou pošty.

Krajský soud v dalším řízení vyžádal zprávu České pošty, s. p., která na základě evidence sdělila, že doporučená zásilka č. 9088, podací pošta Olomouc, adresovaná „H. Z., B. 709/34, P.“ byla na uvedenou adresu doručována dne 18. 11. 2008. Ve zprávě je dále uvedeno, že se jedná o adresu ohlašovny Magistrátu města Přerova. Na této adrese byla zanechána výzva s poučením a zásilka byla uložena u pošty Přerov 2. Na adresu ohlašovny byla předána rovněž druhá výzva. Po úložní době byla zásilka dne 4. 12. 2008 vrácena odesílateli jako nevyzvednutá. Nakonec je uvedeno jméno doručovatelky. Krajský soud touto zprávou provedl důkaz při jednání soudu dne 10. 11. 2010. Krajský soud proto počítal úložní lhůtu od data 18. 11. 2008 a uzavřel, že lhůtu k podání žaloby je třeba počítat ode dne 28. 11. 2008. Žalobu podanou dne 30. 1. 2009 shledal opožděnou, a proto ji podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), odmítl.

Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Domnívá se, že ač krajský soud respektoval závazný právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, není doplnění řízení zprávou pošty dostatečným podkladem pro závěr o opožděnosti žaloby. Zprávu nelze považovat za věrohodnou, což plyne ze samotné skutečnosti, že na obálce bylo uvedeno datum uložení dne 8. 11. 2008. Pokud pošta takto pochybila, mohla pochybit i jinak. Zásilka mohla někam zapadnout, být někam založena a doručovatelka mohla později odhadem vyplnit datum neodpovídající skutečnosti. Mohlo tedy dojít k pozdějšímu doručování a zanechání výzvy s poučením o uložení zásilky. Ve zprávě pošty je tak spíše uvedeno datum, kdy zásilka správně měla být doručována a nikoliv datum skutečného uložení. Nebylo tak přesvědčivě prokázáno odkdy běžela úložní lhůta a kdy skončila. S ohledem na tyto pochybnosti měl krajský soud vycházet při počítání lhůty ze dne, v němž stěžovatelova matka skutečně převzala

rozhodnutí na adrese v K. Stěžovatel je přesvědčen, že ani u něho nedošlo ke splnění podmínek náhradního doručení, neboť v poštovní výzvě, která mu byla zanechána na adrese v K. dne 18. 11. 2008, bylo uvedeno pouze poučení o možnosti vyzvednutí zásilky na poště, ale nikoliv už poučení o tom, že se zásilka uplynutím lhůty považuje za doručenou. Převzal-li si stěžovatel osobně zásilku 1. 12. 2008, nemohla být jeho žaloba podaná dne 30. 1. 2008 označena za opožděnou. Z těchto důvodů navrhuje zrušení napadeného usnesení krajského soudu a vrácení věci tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný nevyužil možnost vyjádřit se ke kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas a stěžovatel je zastoupen ustanoveným advokátem. Důvodnost kasační stížnosti pak posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Jedná se o opakovanou kasační stížnost, a tudíž se Nejvyšší správní soud nejdříve zabýval tím, zda je přípustná. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. totiž není přípustná kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo Nejvyšším správním soudem zrušeno; to neplatí je-li namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem. Je tomu tak proto, aby se Nejvyšší správní soud nezabýval opakovaně otázkou, k níž už v dané věci právní názor zaujal. Stěžovatel nenamítá nerespektování závazného právního názoru. Jeho námitky směřují v prvé řadě proti vyhodnocení důkazu, který byl krajským soudem proveden v dalším řízení po zrušení jeho předchozího rozhodnutí; zde jde o kasační tvrzení nové, Nejvyšším správním soudem neřešené. Stěžovatel ovšem současně tvrdí, že při posuzování včasnosti podání žaloby mělo být vycházeno buď z data, kdy jeho matka skutečně zásilku převzala na adrese v K., nebo měl být vzat v úvahu den, v němž skutečně převzal zásilku on sám.

Nejvyšší správní soud již ve zrušujícím rozsudku dostatečně vysvětlil, že v případě, kdy byl tehdy nezletilý stěžovatel zastoupen svou matkou jako zákonnou zástupkyní, která také za něho podala odvolání, byl správní orgán povinen podle § 32 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), doručovat této zástupkyni. Tím vyloučil akceptaci doručení stěžovateli, ať už fiktivního či skutečného. Vyloučil rovněž, aby za rozhodné doručení byla považována fikce doručení matce na adresu v K. č. 54, neboť na této adrese nebyla hlášena k trvalému pobytu, ani nepožádala o doručování na tuto adresu. V tomto rozsahu je tedy kasační stížnost nepřípustná.

Pokud jde o doručování odvolacího rozhodnutí, je třeba ze správního spisu zopakovat, že žalovaný své rozhodnutí doručoval zástupkyni stěžovatele na adresu K. 54, L. n. B. Vzhledem k tomu, že nebyla na uvedené adrese zastižena, zásilka byla dne 18. 11. 2008 uložena. Reálně si ji H. Z. vyzvedla dne 1. 12. 2008. Žalovaný současně své rozhodnutí doručoval stěžovatelově zástupkyni i na adresu P., B. 709/34, kde byla zásilka uložena a pro nevyzvednutí vrácena zpět žalovanému.

Podle § 20 odst. 1 správního řádu se *fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena.* Při střetu doručování na dvě různé

adresy je nutné při počítání lhůt vycházet z fikce doručení na adrese trvalého bydliště a nikoliv z pozdějšího faktického převzetí na adrese v K.

Pokud jde o doručování na adresu v P., Nejvyšší správní soud v předchozím zrušujícím rozsudku ovšem upozornil na nesprávnost záznamu na doručence. Zásilka s rozhodnutím ze dne 14. 11. 2008, podle podacího razítka pošty předaná k doručení rovněž dne 14. 11. 2008, měla být podle záznamu doručovatelky doručována již dne 8. 11. 2008. Uložil-li Nejvyšší správní soud tento rozpor odstranit zprávou pošty, vyslovil tím, že jde o pochybnost, kterou takto odstranit lze. Krajský soud tento důkaz provedl. Podle evidenčních záznamů pošty bylo stěžovatelce na dané adrese doručováno dne 18. 11. 2008. Soud vzal tento den za počátek běhu lhůty a okamžik doručení zásilky určil v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu na den 28. 11. 2008.

Nejvyšší správní soud vzal při hodnocení daných skutečností v úvahu i rozhodnutí tohoto soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82 (dostupné na www.nssoud.cz), podle něhož: „*(ž)alobu lze odmítnout pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., je-li jisté, že nastaly skutečnosti rozhodné pro právní závěr o opožděnosti. Tak tomu není, jsou-li skutečnosti tvrzené účastníkem řízení, které jsou v rozporu s obsahem spisu, na němž spočívá závěr o opožděnosti žaloby, možné a pravděpodobné.*“ Stěžovatel z chybného záznamu na doručence dovozuje, že mohlo dojít i k chybám jiným a evidenční údaje mohly být doplněny zpětně a odhadem. Jedná se však pouze o ničím nepodloženou spekulaci. Není důvod pochybovat o správnosti evidence pošty za situace, kdy evidence odpovídá logickému časovému průběhu doručování. Označený den navazuje na dobu převzetí zásilky poštou a den doručování je shodný se dnem doručování ostatních tří zásilek současně žalovaným rozesílaných a doručovaných jinými poštovními úřady (jde o zásilky H. Z. na adresu v K., stěžovateli na adresu v K. a Městskému úřadu v Lipníku nad Bečvou). Nejvyšší správní soud tak shodně s krajským soudem považuje zprávu pošty za dostatečný důkaz o době doručování zásilky. Ve prospěch stěžovatele nelze ničeho dovodit ani ze skutečnosti, že adresa v Přerově je adresou ohlašovny. Je sice logické, že osoby s takovým trvalým pobytem na daném místě fakticky nebydlí, ovšem je jejich zájmem, aby sledovali doručování na danou adresu, zejména za situace, kdy vedou správní řízení, v němž nepožádali o doručování na jinou možnou adresu.

Žaloba odmítnutá krajským soudem byla podána k poštovní přepravě dne 30. 1. 2009. Žalobu proti správnímu rozhodnutí je však třeba podat podle § 72 odst. 1 s. ř. s. do dvou měsíců od jeho doručení. V daném případě byla tato lhůta překročena.

Nejvyšší správní soud proto neshledal důvodnou kasační námitku podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Krajský soud nepochybil, pokud žalobu jako opožděnou podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití ust. § 120 s. ř. s., neboť ve věci úspěšnému žalovanému žádné náklady řízení nevznikly. Stěžovateli však byl pro kasační řízení ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě

platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud proto přiznal ustanovenému advokátovi odměnu za dva úkony právní služby (doložená porada s klientem a sepis kasační stížnosti) ve výši 4200 Kč [§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. c), k) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif], náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 4800 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o tuto daň a činí celkem 5760 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2011

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu